

Οι προτεραιότητές μας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Συχνά μια βαριεστιμάρα, έλλειψη χρόνου, πολλές δουλειές και πιεστικά προβλήματα, μας οδηγούν στο να μην προσευχόμαστε, να μην θέλουμε να εκκλησιαστούμε, να μην μας ελκύει η μελέτη πνευματικών βιβλίων.

Αν και οι λόγοι μπορεί να είναι σοβαροί, ωστόσο αισθανόμαστε ότι κάτι μας λείπει, ότι χάσαμε την πορεία. Αυτό, βέβαια, συμβαίνει σ' όσους έχουν εμπειρία της ομορφιάς της πνευματικής ζωής. Σε όσους όμως η απουσία της πνευματικής τροφής δεν λέει τίποτα, δείχνει πως δεν έχουν γευτεί τη χάρη του Θεού που δίνει νόημα στις δυσκολίες, που χαρίζει χαρά, που φέρνει τη γλυκύτητα της Βασιλείας.

Ο τρόπος που θα ζήσει ο κάθε άνθρωπος εξαρτάται από τις προτεραιότητες που θα θέσει. Αν είναι η εργασία προτεραιότητα τότε όλα κινούνται γύρω απ' αυτή. Το ίδιο αν είναι η οικογένεια ή ο εαυτός μας. Τότε η ζωή δεν φαίνεται να νικά το θάνατο, αφού μένει στα στενά πλαίσια του κόσμου αυτού. Γιατί εκείνο που υπερβαίνει το θάνατο είναι η σχέση, η αγάπη, το δόσιμο σε ό,τι είναι έξω από μας.

Η αγάπη δεν είναι Θεός, όμως ο Θεός είναι αγάπη. Ο Χριστός ως Θεάνθρωπος νίκησε όλες τις μορφές του θανάτου και έδωσε τη δυνατότητα να τον νικήσουμε κι εμείς στο σημείο που ενωνόμαστε μαζί Του με την τήρηση των εντολών Του.

Έτσι, αν είναι προτεραιότητα η ζωή του Θεού για μας, ανάλογη θα είναι και η συμπεριφορά μας, όπως και αν δεν είναι.

Η Αγία Γραφή μας λέει ότι ο Θεός είναι ζηλωτής. Δεν θέλει να έχουμε άλλες προτεραιότητες εκτός απ' Αυτόν. Θέλει να είναι ο πρώτος. Κι ο Χριστός είπε ότι όποιος αγαπά άλλο πρόσωπο παραπάνω από Αυτόν δεν είναι άξιος μαθητής Του.

Η ανωριμότητά μας απαιτεί να τα θέλουμε όλα όπως τα θέλουμε. Γι' αυτό και πασχίζουμε άδικα να σμίξουμε την κοσμική και την πνευματική ζωή, να δώσουμε την καρδιά μας σε διάφορους ανθρώπους και στο Χριστό, να έχουμε πολλές προτεραιότητες. Τελικά, επικρατεί η σύγχυση και η απουσία της πληρότητας και της εσωτερικής χαράς.

Βέβαια, ζούμε μέσα στον κόσμο και είναι αντιληπτό ότι χρειάζεται να δοθούμε και σε άλλες μέριμνες. Σημασία όμως δεν έχει τι εργασίες γίνονται αλλά πόσο η καρδιά μας δόθηκε σ' αυτές. Η θέση που έχει στη ζωή μας ο Χριστός και η Εκκλησία Του, θα ρυθμίσει ανάλογα τις προτεραιότητές μας.

Στο βιβλίο της Αποκαλύψεως παρουσιάζεται, μεταξύ των άλλων, ο Χριστός να στέκεται έξω από μια πόρτα και να κτυπά, αναμένοντας να Του ανοίξουν. Δείχνει το απαραβίαστο της ανθρώπινης καρδιάς, ακόμα κι από το Θεό. Ποιες προτεραιότητες θα βάλει ο καθένας μας καθορίζονται από τον ίδιο με βάση την ελευθερία του. Το πόσο θ' απογοητευτεί ή θα χαρεί στην πορεία, καθορίζεται από τις προτεραιότητές του.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com